

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Chủ nhật ngày 17/04/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 857

“HIỆN TẠI DỊCH BỆNH HOÀNH HÀNH PHẢI LÀM SAO?”

Hôm nay chúng ta tiếp tục học đề tài liên quan đến dịch bệnh: **“Dịch bệnh hoành hành phải làm sao?”**. Đề tài hôm qua chúng ta học, Hòa Thượng nhắc: **“Dịch bệnh hoành hành do người kém khuyết tâm từ bi”**. Nếu chúng ta học cách đây 3 năm thì rất tốt, từ đó chúng ta có tâm thái, có những lời khuyên tốt, biết cách làm thế nào để ứng phó với dịch bệnh.

Hòa Thượng khuyên: **“Khi có dịch bệnh, tốt nhất là không nên đi ra ngoài”**. Trong giai đoạn dịch bệnh khó khăn nhất, quốc gia khuyến khích chúng ta không có việc gì cấp thiết thì không nên đi ra đường. Hòa Thượng cũng dạy bảo chúng ta nếu không có việc gì quan trọng thì không nên ra đường, nên ở nhà tu tâm thanh tịnh, không sợ sệt, không khẩn trương, không tụ tập đông người.

Hòa Thượng giảng bài này gần 40 năm trước, hôm nay chúng ta bắt đầu học cũng chưa muộn. Chúng ta phải chuẩn bị tâm thái để đối mặt với dịch bệnh, đối mặt với tất cả bệnh khổ, thiên tai, bão lũ, thậm chí đối mặt với nghịch cảnh. Trong cuộc sống này, làm người không ai là không gặp nghịch cảnh. Mình tốt với họ, mình tận tâm tận lực nhưng họ vẫn tạo nghịch cảnh cho mình, đó là do tâm đồ kỵ của con người. Thế gian này, con người sống đa phần là vong ơn bội nghĩa.

Ông Bà xưa dạy chúng ta: **“Uống nước nhớ nguồn”, “ăn quả nhớ người trồng cây”**. Người thế gian uống nước thì phá luôn nguồn gốc, ăn trái thì đào luôn gốc, cây mọc ở đó thì thiên hạ ăn cho nên họ đào gốc mang cây về nhà trồng để riêng họ được ăn trái. Thậm chí học trò không có thân phận gì, Thầy giáo dạy học trò, giúp học trò có thân phận rồi học trò leo lên cả chỗ ông Thầy, bằng mọi cách để triệt hạ ông Thầy.

Hòa Thượng nói: **“Tu tâm thanh tịnh là để đối trị tất cả mọi hoàn cảnh khó khăn”**. Nếu không có tâm thanh tịnh thì chúng ta sẽ phiền não dài dài. Thuận cảnh thì ít nhưng nghịch cảnh thì nhiều. Chúng ta làm việc tốt nhưng việc tốt không dễ làm, việc tốt lắm dày vò. Đa phần khi làm việc gì người ta cũng trục lợi nên người ta không tin có người làm việc tốt, luôn tìm cách cản trở người làm việc tốt. Chúng ta làm việc tốt lắm dày vò, làm việc tốt rất khó khăn. Chúng ta tưởng mọi việc ở Bắc Ninh diễn ra tốt đẹp, hôm nay chúng ta có thể quy hoạch làm vườn rau nhưng mọi việc không xong. Ở miền Trung, đáng lẽ bây giờ chúng ta đã có rau sạch để tặng mọi người rồi nhưng bây giờ chúng ta mới có thể bắt đầu. Đúng là **“việc tốt lắm dày vò”!**

Hòa Thượng dạy chúng ta tu tâm thanh tịnh. Chúng ta tu tâm thanh tịnh thì mới có thể đối trị với mọi hoàn cảnh. Nếu không có tâm thanh tịnh thì chúng ta sẽ bị lôi kéo theo hoàn cảnh, hoàn cảnh thuận thì chúng ta sinh tâm vui mừng, hoàn cảnh nghịch thì chúng ta lại sinh tâm phiền não, chán ghét, thối tâm. Cho nên không chỉ khi dịch bệnh, thiên tai mà trong mọi thuận cảnh, nghịch cảnh, trong mọi hoàn cảnh, chúng ta đều phải tu tâm thanh tịnh. Không có tâm thanh tịnh thì chúng ta ở trong thuận cảnh cũng gặp họa, ở trong nghịch cảnh thì càng bị thối tâm.

Bài hôm qua, Hòa Thượng dạy chúng ta phải tu tâm từ bi. Bài này, Hòa Thượng nhắc chúng ta phải giữ tâm thanh tịnh. Trong Tịnh Độ, *“tâm tịnh thì cõi Phật tịnh”*, tâm ta tịnh thì ta mới tương ưng được với cõi Phật, ta mới về được cõi Phật.

Hòa Thượng nói: *“Hiện tại dịch bệnh tràn lan, chúng ta đối mặt với sự thật này thì phải làm sao? Chúng ta đều kết oan gia với chúng sanh nên chúng sanh đến tìm chúng ta nhưng quan trọng là tâm thái của chúng ta như thế nào”*. Bài học này đến với chúng ta hơi trễ, chúng ta đã đối mặt với dịch bệnh Covid rồi, đa phần chúng ta đã ném trái qua rồi, tôi cũng đã ném trái qua rồi. Tôi bị bệnh hết sức nhẹ nhàng, hai ngày sốt 38 độ. Trong lúc bản thân bị bệnh, tôi vẫn chăm sóc người khác, phải liên tục kiểm tra để đo nồng độ ô-xi cho mọi người nhưng mọi việc diễn ra hết sức nhẹ nhàng. Đúng như Hòa Thượng nói: *“Tâm tốt thì ta chuyển đổi các tế bào trong cơ thể thành tốt, khiến cho mọi dịch bệnh đều rất nhẹ nhàng”*.

Mọi chúng ta ai cũng đã gieo nhân. Ngay hiện đời này, tôi cũng sát sanh không ít. Khi còn đi làm có tiền, tôi đã từng vào những quán nổi tiếng nhất có bán cua rang me, chỉ con to nhất, một lúc sau họ làm ra một đĩa cua rất to. Tôi chọn những con to nhất đút vào lò nướng, khi chín rồi thì lấy ra không vừa. Đó là việc của hơn 30 năm trước.

Hồi nhỏ, tôi cũng nghe người ta dạy cách giết mối, giết kiến rồi bắt chước làm theo. Chúng ta đã gieo biết bao nhiêu oan gia! Nhà chúng sanh ở không hề động chạm gì đến chúng ta mà chúng ta thấy ghét, thấy chướng mắt, nghe người ta dạy cũng muốn thử làm nên đã giết sạch cả ổ, cả đàn. Vậy thì chúng ta có tạo oan nghiệp không? Khi gặp những con vật chúng ta không ưa, chúng ta sợ thì chúng ta đều giết chúng. Đó là chuyện cách đây 30 - 40 năm, bây giờ tôi không làm thế nữa. Bây giờ khi gặp con gì khiến mình sợ thì tôi mang nó lên núi, tìm hoàn cảnh sống phù hợp cho nó, để nó có thể được sống an toàn, để nó không làm hại người mà người cũng không làm hại nó. Chúng ta phải tìm cho chúng hoàn cảnh phù hợp để chúng sống, không gặp người mà hoảng sợ tấn công người nữa. Chúng ở trong hoàn cảnh sống đó thì người cũng không gặp mà làm chúng hoảng sợ. Đó là tâm từ bi.

Trong cuộc đời này, chúng ta đã tạo biết bao nhiêu oan nghiệp. Đã tạo nhân thì không thể không gặp quả! Chúng ta đã giết hại chúng sanh nhiều vô số kể. Từ nhiều đời nhiều kiếp, chúng ta đã tạo nhân,

gây chướng ngại cho chúng sanh. Chúng ta đã làm khổ, bức bách người khác. Nhân đã có sẵn thì ngày nay làm sao trách được quả!

Hòa Thượng dạy: **“Nếu tâm ta thanh tịnh thì ta không bị cảm nhiễm”**. Nhưng hàng ngày chúng ta vẫn sân si, mặc dù khởi tâm sân si không lâu, khi tâm sân si nổi lên, chúng ta biết kiểm soát nó nhưng vẫn là sân si. Sân si nổi lên rồi thì tâm không còn thanh tịnh nữa, bệnh khổ liền xâm nhập. Nếu tâm hoàn toàn thanh tịnh, không khởi sân si thì cơ thể hoàn toàn là **“bách độc bất xâm”**, trăm độc không thể xâm hại.

Phật dạy chúng ta cố gắng không tạo nghiệp mới nữa. Trước đây chúng ta đã tạo rất nhiều nghiệp, đã làm rất nhiều việc sai trái vì lúc đó chúng ta chưa học Phật nên không biết. Bây giờ chúng ta đã học Phật rồi thì phải cố gắng không tạo nghiệp mới nữa. Chúng ta nỗ lực, phấn phát, không tạo nghiệp mới nữa mà tích cực làm những việc thiện lành, làm những việc lợi ích cho chúng sanh, làm những việc lợi ích cho tha nhân thì những oan gia trái chủ nhiều đời của chúng ta khi nhìn thấy sẽ cảm động, sẽ không mạnh tay với chúng ta.

Hòa Thượng dạy: **“Trong mọi hoàn cảnh khó khăn nhất, dù thiên tai bão lũ, dịch bệnh, dù chúng ta gặp những hoàn cảnh chướng ngại thì điều đầu tiên là tâm chúng ta phải định lại”**. Tôi thấy mọi người thường rất khẩn trương. Khẩn trương là động lực của tham vì ta sợ được sợ mất, sợ thành sợ bại. Hòa Thượng nói một câu rất nhẹ nhàng: **“Chúng ta đã làm hết sức thật tâm rồi, kết quả tốt thì chúng sanh đó có phước, kết quả không tốt vì chúng sanh chưa có phước”**. Chúng ta không cần phải khẩn trương, không cần phải rối ren nữa. Chúng ta không cần phải đi tìm người này, đi rêu người kia nữa. Chúng ta định tâm lại, quán chiếu xem coi việc này phải bắt đầu từ đâu, vì sao nó chưa tốt. Ta quán chiếu từ nơi bản thân xem coi việc này mình đã thật tâm chưa, đã hết lòng hết dạ chưa. Tôi thấy mọi người thường làm việc ở trạng thái khẩn trương, tay chân hấp tấp, làm việc rất khẩn trương nhưng không việc gì ra việc gì cả. Chúng ta không cần phải khẩn trương! Chúng ta bình lặng lại thì sẽ nhận ra chỗ nào tốt, chỗ nào chưa tròn trịa, rồi chỉnh sửa ở ngay chỗ đó.

Cho dù gặp việc sinh tử thì việc đầu tiên là chúng ta phải bình tâm, tĩnh lặng lại. Thí dụ có người sắp hấp hối lâm chung, lúc đó tay chân chúng ta sẽ bối rối. Tay chân bối rối thì sẽ càng hỏng việc cho nên chúng ta phải bình tâm lại xem nên làm việc gì, nên gọi điện cho ai chứ không phải là ai cũng gọi, ai cũng thông báo. Nếu chúng ta rối tâm thì sẽ tạo thành một đám hỗn độn, mỗi người một ý, khiến cho tâm mình càng bất an, bất định.

Hòa Thượng nói: **“Khi ta gặp mọi việc, trước tiên tâm phải định lại, không khiếp sợ, không khẩn trương! Nếu ta chân thật gặp phải khó khăn, chướng ngại hay thậm chí đang gặp phải dịch bệnh thì tốt nhất là ở trong nhà tu tâm thanh tịnh. Việc này hết sức quan trọng! Tâm địa nhất định phải thanh tịnh! Tâm thanh tịnh thì có thể miễn dịch và có thể giải quyết được tất cả mọi việc khó**

khẩn". Chúng ta chưa gặp phải những việc khó khăn nhưng khi gặp thì lại quên hết, tay chân bối rối không biết làm gì.

Hòa Thượng nói: ***"Để tu tâm thanh tịnh, tốt nhất là chúng ta nghe Kinh, đọc Kinh, niệm Phật, đoạn ác tu thiện, tích công bồi đức, làm tất cả những việc thiện lành. Đây mới là trị gốc! Trong Phật pháp Đại Thừa, Phật thường nói: "Tất cả pháp từ tâm tưởng sanh". Chỉ cần tâm chúng ta thanh tịnh, lương thiện thì cho dù nhiễm phải những bệnh độc cũng không việc gì, bệnh tự nhiên cũng sẽ hết"***.

"*Bệnh độc*" là dịch bệnh chết người hay những bệnh ung thư. Cơ thể chúng ta có cơ chế tự phục hồi, tự sản sinh ra hệ miễn dịch để chống trở lại những bệnh đó. Khi tâm chúng ta thanh tịnh, bình lặng thì hệ miễn dịch sẽ càng mạnh hơn. Chúng ta đi đến gặp một Thầy thuốc giỏi nào thì Thầy thuốc không chỉ dặn chúng ta uống thuốc mà còn dặn chúng ta tập thể dục, ăn uống điều độ, hợp vệ sinh, tăng cường dưỡng chất. Nếu Thầy thuốc là người học Phật thì sẽ dặn chúng ta giữ tâm thanh tịnh, không lo sợ. Nếu Thầy thuốc không học Phật thì sẽ nhắc chúng ta giữ tâm trạng vui vẻ. Nếu tâm chúng ta lúc nào cũng lo sợ thì khó mà khỏi bệnh.

Kinh nghiệm của tôi, trong thời gian bị bệnh nặng, tôi không ngừng tích cực làm những việc có liên quan đến dịch thuật. Tôi không trực tiếp làm được thì nhắc nhở, đôn đốc người khác làm. Chúng ta tích cực làm tất cả những việc lợi ích tha nhân, lợi ích chúng sanh. Ngày ngày tôi đi phóng sanh. Buổi sáng tôi phóng sanh rồi mà thấy hôm nay mình không khỏe thì chiều lại đi phóng sanh tiếp vì tôi nay có thể không còn cơ hội phóng sanh nữa.

Chúng ta thay đổi tâm, thay vì dùng tâm lo sợ, cứ ngồi chờ xem bệnh đang diễn biến trong mình như thế nào, cứ lo sợ nghĩ "*mình sắp chết rồi!*" thì chúng ta dụng tâm để làm những việc lợi ích cho tha nhân, làm những việc thiện lành. Phật đã dạy: ***"Tất cả pháp từ tâm tưởng sanh"***. Chúng ta chuyển tâm, không để tâm nghĩ đến bệnh khổ. Chúng ta tích cực nghĩ đến chúng sanh, tích cực làm việc thiện lành, tự nhiên quên đi bệnh khổ, vậy thì chúng ta đã chuyển được tâm rồi.

Hòa Thượng nói: ***"Tâm thanh tịnh, tâm từ bi sẽ chuyển đổi những tế bào của chúng ta thành tế bào tốt, "cảnh tùy tâm chuyển". Vì vậy bạn không nên khiếp sợ, bạn cũng không nên quá khẩn trương! Bạn khiếp sợ, bạn khẩn trương thì bạn làm cho bệnh khổ và những việc khó khăn của mình càng thêm nghiêm trọng. Bạn càng khẩn trương, khiếp sợ, bất an thì bạn làm cho mọi việc trở nên nghiêm trọng hơn. Đây là sai lầm!"***.

Hòa Thượng nói: ***"Cho nên bình thường chúng ta phải tu dưỡng tâm thanh tịnh, phải tu dưỡng tâm từ bi. Đây chính là điều mà người hiện tại thường nói: "Tăng cường năng lực miễn dịch cho chính mình"***. Chúng ta muốn tăng cường nâng cao hệ miễn dịch thì chúng ta phải tu dưỡng tâm thanh tịnh, tu dưỡng tâm từ bi.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta đọc Kinh để siêu độ, làm những pháp hội tiêu tai, đây chỉ là trị ngọn. Việc này cũng có kết quả, có thể giảm nhẹ tai nạn một chút, có thể làm cho tai nạn này bị đẩy lùi một chút nhưng không thể tiêu mất. Chúng ta làm thế nào để trị được cả gốc và ngọn? Trị gốc chính là chân thật tu hành, phải chân thật tinh tấn, tích cực đoạn ác tu thiện, đối với tha nhân thì phải hi sinh phụng hiến. Tâm thanh tịnh, tâm từ bi của chúng ta phải vĩnh hằng không thay đổi. Chúng ta phải làm thế nào để nó ngày ngày thêm lớn, mỗi năm thêm lớn. Nguyên của chúng ta là bốn nguyện thanh tịnh, vì tất cả chúng sanh phục vụ, mỗi niệm đều là vì người khác, không vì chính mình. Phải vĩnh hằng kiên trì như vậy, đây mới là trị gốc. Thế gian này tai nạn quá nhiều, bạn sẽ không bị nhiễm phải vì bạn không tạo cái nghiệp này”**.

Trước đây chúng ta chỉ chạy theo trị ngọn. Chúng ta nghe có pháp hội thì chúng ta đến nhưng trong nội tâm hoàn toàn không có cách để đối trị. Tất cả đều là nghiệp. Nghiệp có cộng nghiệp và biệt nghiệp. “Cộng nghiệp” thì ta ở nơi gặp thiên tai, ta cũng phải gặp thiên tai với mọi người. Còn “biệt nghiệp” là khi ta ở khu vực có thiên tai, mọi người gặp nạn mà ta không gặp nạn. Mọi người có nhắc lại câu chuyện về một cô tiếp viên ở Nam Tư. Khi máy bay bị nổ ở độ cao 10,000m, cô bị chấn thương nhưng vẫn sống đến hiện tại. Khi máy bay nổ thì cô rơi cùng một mảng thân của máy bay nên sống sót. Đó là “trong cộng nghiệp có biệt nghiệp”. Thế gian gọi là “quá may mắn!”. Để được may mắn như vậy thì phải có phước!

Hòa Thượng nói: **“Dịch bệnh cũng là oan nghiệp. Bạn không kết cái oan nghiệp này với chúng sanh thì chúng sanh sẽ không tìm đến bạn. Bạn kết oán thù với những chúng sanh này thì họ sẽ tìm bạn. Đây chính là cảm ứng đạo giao, không hề sót lọt, không hề sai lầm”**. Bài này Hòa Thượng dạy chúng ta cách trị gốc và cách trị ngọn. Chúng ta học Phật pháp thì phải nên trị gốc chứ đừng nên trị ngọn. Hòa Thượng nói: **“Trị gốc là tâm thanh tịnh, tâm từ bi của chúng ta phải vĩnh hằng không thay đổi. Mỗi một ngày, mỗi một năm, chúng ta phải làm nó thêm lớn. Nguyên của chúng ta là bốn nguyện thanh tịnh, vì tất cả chúng sanh mà phục vụ, phụng hiến, chí công vô tư, làm không mong cầu hồi đáp”**.

Hòa Thượng nói: **“Việc tốt cần làm, nên làm, không công không đức”**. Ta làm những việc thiện lành nhưng tâm ta không nghĩ về công đức thì có công đức, có phước báu. Rất rất nhiều người không biết đạo lý này. Họ làm xong, được trả thù lao hậu hĩnh thì họ rất vui mừng, sung sướng nhưng họ lại dùng thù lao đó đi tiêu pha, thậm chí đi tạo nghiệp. Người ta nói: **“Hôm nay trúng mánh nên phải đi nhậu một trận!”**. Họ không biết rằng: **“Cái gì ta không nhận bằng tiền thì ta sẽ nhận bằng phước báu”**. Những việc chúng ta chân thật làm được lợi ích cho chúng sanh, lợi ích cho tha nhân thì phước báu không chỉ tính ở thời điểm đó. Thí dụ chúng ta làm trường học để giáo dục các con. Chúng ta nuôi dạy thế hệ này các con được trưởng thành. Khi các con lớn lên, các con lập gia đình, các con giáo dục tốt thế hệ sau, rồi đời cháu lại tiếp nối. Vậy thì cái phước của chúng ta “sinh lời” liên tục, vĩnh viễn không dừng lại. Nhưng

nếu chúng ta làm được một ngày công, chúng nhận tiền rồi đi tiêu pha, thế là hết. Không mấy người hiểu được đạo lý này!

Từ trước tới giờ, khi tôi tặng quà thì bạn bè, người nhà, thậm chí Mẹ tôi cũng thấy xót. Tôi nói: “*Ai xin mũ tai bèo A Di Đà Phật thì Má cứ cho*”. Mẹ tôi nói: “*Cho hoài vậy! Cho nhiều lắm rồi, mấy ngàn cái rồi!*”. Tôi nói: “*Má ơi, có người xin là tốt rồi! Má cứ cho đi!*”. Nhưng Má tôi cũng cho rất hạn chế, không bao giờ dám đưa một cọc 100 cái mà chỉ đưa mỗi lần 2, 3 cái. Tôi thấy có một hội từ thiện đang đi hái cây thuốc cần mũ để đội cho mát thì tôi tặng luôn một cọc 100 cái.

Cho nên mở được tâm không dễ chút nào! Mở được tâm vì người khác mà hy sinh phụng hiến khó lắm, rất khó vì họ không hiểu đạo lý. Chúng ta nên nhớ rằng: ***Khi ta tận tâm tận lực làm tốt cho người, ta không nhận được bằng tiền thì ta sẽ nhận được bằng phước báu. Chúng ta nhận những tiện nghi, những lợi ích, những hậu đãi không xứng với tâm với năng lực, công sức của chúng ta thì chúng ta phải trả bằng phước báu trong bản mạng của mình***”.

Nhiều năm qua, tôi tích cực phóng sinh, tặng quà cho mọi người vì tôi biết được đó là tích công bồi đức. Mỗi lần tôi về Vĩnh Long, đồng tu ở đó đều được nhận rất nhiều quà. Chúng ta phải chú ý khi tặng quà thì tặng đồng đều, nếu tặng quà mà người có người không thì họ sẽ phiền não. Tôi tặng rất nhiều quà cho họ hàng nên cả dòng họ ở quê tôi nghĩ: “*Chắc Thầy Hai giàu lắm!*”. Người ta mua 25,000đ một chiếc mũ tai bèo “A Di Đà Phật”, tôi mua sỉ chỉ 13,000đ một chiếc. Tôi gửi về tặng cho mọi người đi làm đồng, đi hái thuốc để đội cho mát, họ xin bao nhiêu cũng có nên họ tưởng tôi giàu. Nhưng thực ra nhưng tôi không giàu, nếu tôi giàu thì tôi cũng không giấu được người khác. Tôi không có nhiều, chỉ cần mình nhặn một chút tiện nghi của mình thì một tháng cũng có thể mua được 500 chiếc mũ để tặng mọi người. Mua 500 chiếc mũ là 6,500,000đ. Nếu lương của chúng ta hơn 10,000,000 thì một tháng có thể tặng được 500 chiếc mũ rồi. Từ xưa đến giờ tôi không phải xin ai, không phải vận động ai mà tự mình làm!

Hòa Thượng dạy: ***“Trị gốc là tâm thanh tịnh, tâm từ bi của chúng ta phải vĩnh hằng không thay đổi. Mỗi một ngày, mỗi một năm, chúng ta phải làm nó thêm lớn! Nguyện của chúng ta là bản nguyện thanh tịnh, vì tất cả chúng sanh mà phục vụ, phụng hiến, chí công vô tư, làm không mong cầu hỏi đáp”***.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!